

KADRI ÖZTOPÇU

YARA

ROMAN

KADRI ÖZTOPÇU
YARA

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Kasım 2013, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak resmi: © Shutterstock / Larissa Kulik

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3

Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1905-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

KADRI ÖZTOPÇU
YARA

ROMAN

Kadri Öztopçu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Yanlış Hikâyeler, 2006

Kuş Oltası, 2009

KADRİ ÖZTOPÇU, 1954 yılında Samsun'da doğdu. Yazmaya şiirle başladı. Şiirleri, *Yeni Adımlar*, *Türkiye Yazıları*, *Güney*, *Adam Sanat* ve *Şiirati*; öyküleri ise *Adam Öykü*, *Eşik Cini* ve *Notos* dergilerinde yayımlandı. Reklam yazarlığı yaptı. Çeşitli üniversitelerde öğretim görevlisi olarak çalıştı. İlk öykü kitabı *Yanlış Hikayeler* 2006 yılında yayımlandı. 2009'da yayımlanan ikinci öykü kitabı *Kuş Oltası*, 2010 Cevdet Kudret Edebiyat Ödülü'ne değer görüldü. Yazarın, *Saklıköy'ün Kuşçusu* adlı bir de gençlik romanı var.

Haluk Mesci'ye

CEZA

Sorulmaktan kelimeleri yorgun düşmüş, harfleri lime lime olmuş sorulardır bunlar; yıllardır yine de sorarım: İnsan neden yaşar, derim kendi kendime. Ceza mıdır? Dipsiz, çıkışsız bir kör kuyu mudur hayat? Kapı anahtarı kayıp, penceresi yok bir hücre midir yoksa, esrarlı karanlığında soluksuz kalınan?

Başka bir hayat var mıdır, derim sonra, benim bilmediğim. Hiç yaşamadığım. Belki başka bir dünyada. Başka bir zamanda. İmrenilesi bir hayat var mıdır?

Sorarım. Bir yandan da şunu: Böyle düşünmek Tanrı'ya karşı işlenmiş bir suç mudur – varsa eğer? Varsa eğer her şeye gücü yeten şefkatli bir Tanrı, adil bir Tanrı varsa eğer –ki inancımı kaybedeli çok uzun zaman oldu– hâlâ neden yaşıyorum ben? Üstelik sırtımda bir tabutla, kavak ağacından. Yıllardır kanayan bir tabutla. Bir çocuk tabutla, gözleri bir çift şaşkınlık. Gözleri iki uzun dehliz; dönüp dolaşıp kendi karanlık, dolambaçlı yollarında; yorgun düşüp sonunda bana çıkan...

Çıkınca, sözgelimi ıssız, tekinsiz bir sokakta sırtlamış yürürken onu, kapağını tıklatıp bazen, “Nasıl-sın?” diyorum, utanç ve şefkatle. Nasıl olduğunu bile bile: “Nasıl-sın?”

Ne iyiyim ne kötü. Hiçbir şey demiyor, susuyor. Yıllardır kahredici bir suskunluktan ibaret; binde bir, bir çift laf etse de.

Bazen de, sözgelimi bir lunaparkın ışıklı cümbüşünde gezinirken; bir dönme dolapta çığlık çığığa dönerken; Alis'in Etekleri'nde yükselip alçalırken birlikte, kaygısız onlarca çocuk kahkahası, bağırış çığıışı arasında; ya da kuytu bir meyhanede körkütük sarhoşken; ne bileyim, bir mezarlığın hayatla ölümü ayıran duvarı boyunca ürkek adımlarla yürürken; bir mezbeleliğin içinden geçerken yolumuz; eğilip budak deliğine, neden yaşadığımı soruyorum ona, fısıltıyla. Hâlâ, neden?

Yanıtlamıyor elbette. Gözyaşı inceliğinde bir kan sızıyor yıllar içinde oluşmuş çatlaklarından; ellerime bulaşıyor; avuç içlerimi ve parmak uçlarımı yakıyor.

Canın yandı mı?

Kim soruyor bunu? Hangimiz?

Yağmur yağıyor. Şimşek çakıyor. Yıldırım düşüyor uzaklara – denizin üstünde, ufukta, gözlerimi kör eden bir çelik parıltısı...

Alıp götürüyorlar beni, çok eskilere...

Ve ben orada, yön duygusunu yitirmiş bir sıçan gibi dolaştığım anıların o karanlık dehlizinde, gök gürültüsü kulaklarımı sağırlandırır, bileğimde gezinen korkak bir usturanın lanet şavkı cesaretimi köreltirken, "Ne uzun bir yolculukmuş hayat," diyorum, kendi kendime. "Ne çileli, ne uzun... Lanetli bir yolculuk... Bitmek bilmiyor."

Kimse bilmiyor.

TABUT

Kimse bilmese de, belleğimin derinliklerinde amansız bir ur gibi duran, her hatırlayışımında içimi çaresiz bir kederin, derin bir pişmanlığın doldurduğu o çok uzak, sisli ve uğursuz geçmişte, Tabut, yeniden, apansız beliriyor, derme çatma bir evin bahçesinde, eller üstünde. Ağıtlar eşliğinde çıkarak evden.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi. Bakışlarında sitem. Korku karanlığı, umutsuzluk...

İnsanlar ağlaşıyor ve o, eller üstünde yine, gözyaşları arasında çıkıyor bahçe kapısından da. Zorlanıyor çıkarırken. Ayakları geri geri gidiyor. Direniyor sanki. Bırakın beni, diyor yalvaran bir sesle, kimseler duymasa da ben duyuyorum. Oyunlar, haylazlıklar beni bekliyor, diyor. Işıklı cümbüşü lunaparkların. Kaçak girilen sinemaların büyü. Deniz bekliyor don paça yüzmeye. Okumaya kitaplar, yazmaya kâğıtlar, kurmaya düşler bekliyor beni. Âşık olmaya kızlar...

Büyümeye yıllar bekliyor; etmeyin, eylemeyin...

Aldıran yok.

Başı kapının kırık dökük pervazına çarpıyor, sarsılıyor. Belli belirsiz bir inilti, canı acımış gibi.

Kimse duymuyor.
Kalabalık dalgalanıyor.
Ne içeri ne dışarı.
Palabıyık, “Durun,” diyor, “bana bırakın, hele çıkaralım kapıdan...”
“Gitmek istemiyor yavrucağ,” diyor bir kadın, iki hıçkırık arasında. “Allahım...”

Dalları bahçe kapısına eğilmiş incir ağacında kalıyor olmalı aklı Tabut’un; ağzı sulanıyor. Tabut ki inciri sever. En çok sevdiği meyvedir hayatta, belki bin kez demiştir bunu. Bir bir toplar onları olgunlaştıklarında; bonkördür de, herkesle paylaşır. En çok da benimle. Ellerimiz, ağızlarımız, yüzlerimiz ballanır, yapış yapış olur.

“Oğlum,” der, “yedin mi böylesini?”

“Yemedim.”

Bir tane daha koparır daldan, uzatır. En olgunudur.

“Ulan,” derim, “amma çok yedik gene.”

Ağzı dolu dolu güler. Kahkahası yeri göğü çınlatır. O çınlamayla, ta fenerin oradan martılar havalanır, gökyüzü martıya keser. Beyaz bir bulut gibi geçerler üstümüzden, gölgelerini bahçeye bırakıp. Çılgıklarını. Denizin kokusunu da, gagalarında taşıdıkları. Bırakarak üstümüze başımıza, giderler.

“İster misin,” der, Tabut, o gölgenin serinliğinde, “kusalım gene, geçen seferki gibi.”

“İsterim.”

Bir kahkaha tufanı daha.

Yeni bir martı sürüsü.

Çılgıklar...

Peşinde kadınlar var Tabut’un, acılı çılgıklar atan. Kederleri titreyen ellerine yansımış adamlar, anlamlandıramadıkları bir törenin parçası olmaktan bezgin, ağlamalı

mı eğlenmeli mi bilemeyen, hüznüleri sessizliklerinde saklı çocuklar... Bir saygı duruşu gibi duvarlar var; acıdan, isten, yılların tozundan toprağından kararmış. Gözyaşlarını yağmur damlalarının arasına saklamış kapalı pencereler, kapılar... Yaprakları kederden mi korkudan mı bilinmez tir tir titreyen ağaçlar var sonra; sonra, pencere önlerinde boyunlarını bükmüş solgun sardunyalar, menekşeler; kendi kokularından başları dönmüş, sararmış fesleğenler; pencereden pencereye gerilmiş iplere asılı tokaç yorgunu çamaşırlar var, yağmurun altında unutulmuş, yeniden sırlıklam. Yürekleri bakışlarında atan kuşlar var elbet; saçaklarda, dallarındaki yaprak duldalarında ağaçların. Sonra o ağaçlar var, gövdelerinde bıçak yarası kalpler, isimler; çaresiz, gizli aşklar... Yağmur suları var; oluklardan, çatılardan, kaldırım kenarlarından ağlamaklı bir şırıltıyla akan. Deniz var; martısıyla, kokusuyla gelmiş. (Denizin o kokusu ki, içimize çekmekle neşelenmişizdir hep, kıyısında, dalgalara bakarak. Bize sonsuzmuş gibi gelen masmavi ufku suyun dalıp gitmiş, nice düşler kurmuşuzdur birlikte. Yelken açmışızdır o düşlerde, tuhaf gemilere binip çok uzak adalara, sisli kıyılarına bilinmedik kıtaların. Batık ülkelere, derin deniz diplerindeki. Korsanlarla savaşmışızdır, defineler uğruna nice kelleler alıp.)

Sonra, lunaparkın, sadece kendisinin bildiği kelimelerle konuşan delisi var bir de, aklını yıllar önce, bilinmez neden, Alis'in Etekleri'nde terk etmiş; kendi ekseninde dönüp duran...

Ben yokum.

Ben o sırada, sokağın alt başındaki sahipsiz, yıkıntı evin kapı boşluğuna sığınmış, içimde tuhaf bir sıkıntıyla, gitgide kararan bir korkuyla duruyorum. O korku ve sıkıntıyla daralıyor içim; içime sığmıyor; soluğum tıkan-

yor; alnım, avuçlarım, boynum... hatta bütün gövdem ateşler içinde yanıyor; o melun ağrı birazdan saplanacak bacaklarıma, hissediyorum ve sonra birden burnum kanamaya başlıyor.

Mendilime davranıyorum. Bembeyaz bir mendil bu, babaannemin bayram sabahlarında elini öpünce verdiklerinden; bir köşesinde çarpık çurpuk, okunaksız da olsa adımın ve soyadımın baş harfleri işli – elceğiziyle işlemiş ihtiyar, tavandan sarkan tozlu bir ampulün loş ışığında. Gözleri yanıp sulanarak.

Burnuma değer değmez mendil kıpkırmızı oluyor; adımın, soyadımın baş harfleri de; sonra bütün harfleri; sonra beni ben yapan her bir sözcüğün harfleri; her işaret, her bakış; sonra bütün dokunuşlar, bütün susuşlar; sonra sevinçler, kederler, umutlar, düşler, ağlayışlar, kahkahalar, oyunlar...

Mendil kandan sırlıslam. Öyle ki, sıksam belki koca bir sürahi dolusu kan akacak.

Kanımın aka aka tükenmesinden korkuyorum. Tükenirse ne olur, diye düşünüyorum, ölür müyüm? Ben de bir tabuta mı dönüşürüm böylece, kanayan? Kavak ağacından, açık sarı? Budak deliğini kendi gözüm belleyip olan biteni anlayamadan, şaşkınlık, keder ve korkuyla izlediğim?

Sorsam, bunu en iyi Tabut bilir – soramam ama. O kadar uzak ki. O kadar uzağız ki birbirimizden.

Aramızdan hayat, aramızdan ölüm, aramızdan deren ve geniş ve kanlı bir ırmak akıyor.

Şimşekler çakıyor, gözlerimizi kör eden.

Aramıza yıldırımlar düşüyor ardı ardına.

Gök gürültüleri bastırıyor sözlerimizi.

Burnumu havaya dikip bekliyorum.

Yüzüm ıslanıyor yağmurdan.

Sonra birden, yıkıntı evin karanlık bodrumundaki sarnıçtan tuhaf sesler gelmeye başlıyor. Boğuk bu sesler sanki adımı sesleniyor, çağırıyor beni, sorular soruyor bir yılan fısıltısıyla, durup dinlenmeden.

Bir suç ortağının, yoksa bir tanığın fısıltıları mı bunlar? Ürperiyorum.

O ürpertiyle eğiliyorum içine. Daha dün zorlukla kaldırdığım ağır, paslı kapağının altındaki karanlık, kirli suyunda sarnıcın, yüzümü görüyorum yeniden. Korkuyla, dehşetle açılmış gözlerimi. Bu sen misin, der gibi bakıyorlar bana. Ellerime sonra, ellerimin çaresizce titreyişine.

Kendi gözlerimin pis kokulu, leş bir suyun içinden bana bakması, üstelik bunu bir yabancıya, yabancı da değil, bir düşmana bakar gibi yapması ürkütüyor beni; içimi bulandırıyor; yasla dolduruyor bir yandan da. Bu yas, her biri birer keder kuyusu olmuş gözlerimden akmaya başlıyor sonra; ilkin yakıcı damlacıklar halinde, ardından bir sele dönüşerek.

Sel, uğultuyla kabarıp köpürüyor. Sarnıç hızla doluyor; yükseliyor su; bir yandan da girdaplar oluşuyor içinde. Beni yutmaya, sarnıcın ta dibine, oradan kim bilir nereye, nerelere savurup atmak istiyor; bense, çıldırmış gibi ellerimi yıkıyorum durmadan o karanlık, kirli su da ve...

Bu belki yüz yıllık sarnıç, giderek kapkara, fırtınalı bir denize benziyordu, göğünde şimşekler çakan. Daha önce hiç görmediğim iri denizkuşları, çakan şimşekleri gagalarında taşıyarak dalgaların kan rengi köpüklerine acı bir ölüm haberi gibi bırakıyor; sonra, çığlıklarla yükseliyorlardı, binbir güçlkle. Kanatlarında ağırlığını duyumsayarak pişmanlığın.

Pişmanlık ki, ne denli iri olsa da çünkü bir kuşun ka-

natlarının yüklenemeyeceği bir şeydir. Bir külçe. Ezip geçen bir silindir. Bir ateş topudur pişmanlık, kül eden. Kulakların dayanamayacağı bir uğultu. Sabit kalemle yazılmış yazgıdır – kara bir yazgı, silinemeyen.

Kanatları bundan kırılarak birer birer kuşların; kavru olarak; karanlığında göğün onlar da birer ateş topuna dönüşüyordu ve uzattığım ellerimi yakarak sonra...

Tabut, cami yönüne sapıyor eller üstünde.

Küçük bir tabut bu; söylemiş miydim; yeşil çuha kaplı; başucuna topluğneyle iliştilmiş bir kâğıtta adı yazılı – ıslanmışından okunmuyor. İçimi acıtıyor bu; ad-sızlığın ona yakışmadığını düşünüyorum; adını haykır-mak istiyorum peşi sıra; boşuna. Sanki bir el ağzımı sım-sıkı kapıyor. Boğazımı sıkıyor. Başımı çelik bir cendereyle sıkıştırıyor, acımasızca.

O denli hafif, o denli çelimsiz ki Tabut, tek ellerinin parmak uçlarıyla taşıyor adamlar; bir kadın kahredici çığlıklar atıyor ve başka kadınlar da var, teselli ediyorlar onu ve kadın, “Allahı’ndan bulsun,” diyor, “Allahı’ndan bulsun, Allah’ından bulsun, Allah’ından...”

Ötekiler derin bir suskunlukla onaylıyor bu ilenişi. Bakışlarından anlıyorum: Allahı’ndan bulsun, diyorlar, her kimse.

Allahı’ndan bulmak nasıl bir şey, bilmiyorum. Allah nasıl bir şey, onu da. Şefkatli mi söylendiği gibi, yoksa acımasız mı? Taş ediyor mu insanı gerçekten, çok kızarsa? Yüz, belki binyıllarca yakıyor mu Cehennem’inde? Cehennem var mı? Nerede? Allah gerçekten bağışlayıcı mı aynı zamanda? Bağışlıyor mu? Nasıl? Ne zaman? Ne dilersek veriyor mu Allah, babaannemin dediği gibi? İstesem iki gün öncesine... ya da daha iyisi, altı ay, bir yıl

önceye sözgelimi, döndürebilir mi her şeyi? Zamanı, hayatı? Sonra olanlar olmamış gibi? Dilersem, yalvarıp?

Yalvarıyor Tabut, direniyor, gitmek istemiyor. Belki gideceği yerin neresi olduğunu, nasıl olduğunu bilmediğinden, belki buralara, bu bir zamanlar köşe bucak, kahkahalar, ıgıllıklar atarak birlikte koşturduğumuz sokaklara, evlere, Palabıyık'ın ayına, Ahmet Amca'nın turşu suyuna, kütür kütür hıyar turşularına, Neriman Teyze'nin, gönlünden koparsa eğer, yanağına kondurulacak bir öpücüğe fit, para bile almadan verdiği kıpkırmızı elma şekerlerine, fenerin oradaki martılara, Oltacı Kâzım'ın palavralarına, o palavralarını sıkarken çaktırmadan yürüttüğümüz oltalarına, ara sıra da olsa bir yolunu bulup girdiğimiz lunaparkın şamatasına, oyunlara, haylazlıklara, duvarına gizlice tünediğimiz yazlık sinemaya... hiçbirine doyamadığından; daha şimdiden yüreğinde hepsine derin bir özlemin ateşi tutuştduğundan; geri dönmek, silkinip ölümün derin, uğursuz uykusundan uyanmak, Bir rüya gördüm, görsen inanmazsın, boktan bi'seydi, korkunç bi'sey, gel hadi gidip kör kuyuya anlatalım da körelsin, gerçek olmasın, demek istiyor.

Bahçedeki kör kuyuyu da özlüyor böylece, eğilip içine birlikte seslendiğimiz:

Kim var orada?

Kimse yok. Seslerimiz kendini yanıtlıyor boğuk bir yankıyla. Gülüşmelerimiz, sövgülerimiz, sırlarımız... Demek biz varız. Kör kuyuda. Karanlığında kuyunun. Rivayet o ki, göremediğimiz dibinden ta Yedikule'nin surlarına, o surların da dibindeki korkutucu zindanlara giden dehlizlerinde... Biz varız.

Gidip seslensem şimdi, onun sesi de yankılanır mı gene?

Kim var orada?

*Kadri Öztopçu, hareketli,
yeni biçimlere açık öykü
dünyasıyla okurların yakından
izlediği bir yazar.*

Daha önce iki öykü kitabını yayınladığımız Kadri Öztopçu'dan bu kez bir roman. *Yara*, sert, acımasız bir çocukluk öyküsünü anlatıyor. Yoksul bir kasaba ailesi... Öykünün anlatıcısı, alabildiğine renkli bir babanın, bir tombalacının oğludur. Baba, mahalle kahvelerinin vazgeçilmez simasıdır. Başı bir türlü beladan kurtulmayan, sürekli "içeri" girip çıkan tombalacının öldürülmesiyle birlikte, oğulun yaşamında da ağır, çocuk ruhuyla altından kalkamayacağı bir dönem başlar.

Kadri Öztopçu, *Yara*'da anlattığı çevrenin insanların tüm hallerine vakıf, onları usta bir ressamın inceliğiyle çiziyor, psikolojik portrelerini, mahalle aralarının jargonuyla bütünleşmiş dillerini tüm gerçekliğiyle gözlemliyor. Sonunda, okurunu yakıcı bir ikileme başa bırakıyor.

Nitelikli edebiyat okurlarının büyük beğeniyle okuyacakları, "fazladan" tek bir cümle barındırmayan, iyi çalışılmış, şiirsel, hüznüyle yoğrulmuş, izi kolay silinmeyecek bir anlatı, *Yara*.

Kapak resmi: LARISSA KULIK

ISBN 978-975-07-1905-9

9 789750 719059